

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

В. „Плевенски Гласъ“

нализа всяка неделя — сутринта.

ЦѢНАТА НА ВѢСТНИКА ЗА ВЪ БЪЛГАРИЯ Е:

За година 8 лева

„ шестъ мѣсеца 4 „

ЗА ВЪ СТРАНСТВО:

За година 10 лева

„ шестъ мѣсеца 5 „

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ.

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ
ВѢСТНИКЪ,

ОРГАНЪ НА ОКРЪЖНИЙ КЛУБЪ

НА НАРОДНАТА ПАРТИЯ.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се испраща въ Администрацията, която се помещава въ адвокатското писалище на Г-на Ив. Ив. Дюковъ.

За частни обявления се плаща по 3 ст. на дума въ четвърта страница, а по 5 ст. на първа страница.

За приставащите обявления се плаща по 3 ст. за двукратно публикуване.

Писма, пари за абонаменти, дописки, книги, вѣстници и пр. се испращатъ въ администрацията.

ПОКАНА.

Умоляваме прѣдседателитѣ на бюрата, до които испратихме окр. писмо под № 7 да побързатъ и ни отговорятъ въ най-непродължително врѣме.

Отъ окръжното бюро на
Народната партия.

ИЗВѢСТИЕ.

Съ идущия брой на в. „Плѣв. гласъ“ ще испратиме на абонатитѣ си подаръкъ единъ стѣненъ календаръ съ ликъта на г. Д-ръ К. Стоиловъ, шефа на Народ. партия.

Отъ реданцията.

Д-РЪ ЮР. ХАЙДУТОВЪ нѣма да приема посѣщениа на именния си день, — 6 Януарий.

ЮРДАНЪ ИЛ. ЧЕРВЕНКОВЪ извѣстява, че по случай именния си день (Богоявление), нѣма да приема посѣщениа.

ИВАНЪ ВЕЛКОВЪ (азията) извѣстява, че по семейни причини на именния си день (Ивановъ день) нѣма да приема посѣщениа.

БОГДАНЪ В. КОЛЕВЪ извѣстява, че по случай именния си день (Богоявление, водичи) нѣма да приема посѣщениа по семейни причини.

ЮРДАНЪ СПАСОВЪ на именния си день — 6 Януарий нѣма да приема посѣщениа.

ИВАНЪ ИВ. ДОКОВЪ — адвокатъ, съобщава, че на именния си день — 7 Януарий, не ще приема посѣщениа.

ПРѢДЪ НОВАТА ГОДИНА.

Ние сме прѣдъ началото на новата 1900 година, началото на двадесетото столѣтие. Като испращаме една стара година въ анализъ на минълото, все трѣбва да се повърнемъ назадъ и хвърлимъ единъ бѣгълъ погледъ на всичко станъло и видимъ, какво добро ни е донесла, или съ какво добро е било ошастливо отечеството ни прѣзъ такъвъ единъ дълъгъ периодъ отъ 365 дни. И колкото да е голѣмо разочарованието ни, колкото и да е утѣгчително на душата ни да се рови въ споменъта на едни мерзки дѣла, които, освѣнъ злини, друго нищо не сж донесли за този кжтъ на земята, който носи хубавото име България, ние все пакъ ще се поровимъ изъ това кално минъло, за да го прѣдставимъ на читателитѣ си такова, каквото си е въ дѣйствителностъ, прѣди да се отдѣлимъ отъ ужаснитѣ мисли, които ни тревожатъ отъ споменъта на ония дѣла, които тикнаха отечеството ни съ бързи крачки къмъ най-лошата участъ, каквато то за прѣвъ пжтъ прѣживѣва. Истекшата 1899 год. бѣ нещастна за отечеството ни, не поради промѣната въ лицата, които стоятъ на чело на управлението, а поради лошитѣ дѣла на тия управници и тѣхната алчностъ да не се отдѣлятъ отъ властта, за която не се посвѣнихъ да принесатъ въ

жертва и отечественитѣ ни интереси. Слѣдъ краткий периодъ на редъ и законностъ при режимъта на г-на Д-ръ Стоиловия кабинетъ, прѣзъ който България се бѣ прѣдала на своето економическо прѣуспѣвание, изведнажъ бѣ хвърлена въ пжта на неизвѣстността. Тоя прѣвратъ въ вънкашната и вътрѣшната политика на страната поведе слѣдъ себе и най-лошитѣ сѣтнини. Злийтъ демонъ недоволенъ отъ успѣхитѣ и мирното развитие на страната ни, отъ подтикването и въ пжта на прогресса, отъ уталожването на духоветѣ и партизанскитѣ страсти, съ едно явно безумие извърши тоя прѣвратъ, който даде впоследствие най-печалнитѣ резултати. Борбата се подвзе, страститѣ се распалиха, мирното население се остави въ пълния произволъ на шайкаджийтъ отъ двѣтъ сѣвѣти либерални партии, които облагитѣ на властта и гешефтитѣ врѣменно оближихъ и побратимихъ. Тоя режимъ, който започна началото си отъ 18 Януарий 1899 година, понесе позорното прозвище — разбойнически. Отъ тая дата започва безначалието, което продължава и днесъ. Шайкитѣ отъ бездѣлници испотрѣпахъ невиннитѣ избиратели, а убийцитѣ стражари и околийски началници изпълнихъ участъцитѣ съ бититѣ невинни граждани, всичката вина на които се състоеше въ това, че не съчувствуваха на Греково — Радославова режимъ. Ужаситѣ отъ Стамболова режимъ се прѣповторихъ въ по кжсъ периодъ, за да се запомнятъ отъ възрастѣщото поколение. И тукъ дѣйцитѣ бѣхъ сжщитѣ, плюсъ чомагашитѣ на торбопѣсчъний периодъ на Радославовото управление прѣзъ 1886 и 1887 год., когато се давахъ телеграфически заповѣди да се стоварятъ вагони дърва върху плѣщитѣ на българскитѣ граждани. Да, дѣйцитѣ на тия два режима се съединихъ, за да ознаменуватъ своето властвование съ новитѣ си кървави подвизи и да обезличатъ името на България. Отъ тая дата, 18-й Януарий 1899 год., водятъ началото си всички ония дѣяния, които ще въспроизведемъ по-долу.

Въ началото още на тая година, България притърпѣ една тежка загуба въ лицето на първата българска княгиня Мария Луиза, основателката на Българската Династия, майката на беззащитнитѣ и онеправданитѣ, доброжелателката на България, която смъртта цокоси въ цвѣтущата ѣ възраст, като потоци и цѣлия български народъ въ безутѣшна скърбъ. Тая загуба, и причинената скърбъ бѣхъ прѣдвѣстницитѣ на всичкитѣ ония злини, които впоследствие сполѣтѣхъ страната ни. Отъ тукъ насѣтне се започватъ страданията на българския народъ, който никому зло не е сторилъ, а съ кървавий си потъ храни всички ония, които му причинихъ всичкитѣ нещастия, и ония, които взаимна не му мислятъ нищо друго, освѣнъ унижения и нещастия.

Българскитѣ граждани бѣхъ поставени вжтъ отъ законитѣ. Шайки отъ бездѣлници закрѣстосвахъ улицитѣ и кжрищата и почнахъ своитѣ явни впадения подъ закрилата и подкрѣпата на властта. На всѣкъ почнахъ да съчувватъ писъцитѣ на бититѣ, истезаванитѣ и раненитѣ, нѣ от-

нигдѣ утѣха. Тия побои, убийства, паления бѣхъ общи за всичкитѣ кжтове на България и се направлявахъ отъ върховната властъ, въ обязаностъ на която лежи да пази честъта, имота и живота на българ. граждани. И убийствата станяхъ чести и обикновенни, както при върлуването на кърджалнитѣ, и всичко това не бе случайно, а обмислено, по по-рано, начертанъ планъ. За да се сполучи економическото заробване на България, бѣхъ приготвени и обмислени тия мѣрки. Такава бѣ волята на онзи единъ, когото сждбата случайно постави ръководит. на сждбинитѣ на България.

Тия убийства вахъ по широки размѣри, слѣдъ като кжтужщитѣ звѣзди Начовичъ и Теневъ сключихъ поворнитѣ договори, чрѣзъ които се постигаха економическото заробване на България.

Отъ тоя часъ започнахъ растурванията на градскитѣ и селск. общ. сѣвѣти, а прѣди това растурването на деветото обикновено народно събрание, прѣди да му истече мандата. Назначихъ се тричленни комиссии и се почнахъ приготвленията за изборитѣ за народни прѣдставители, които се извърпихъ на 25-й Априлий при небивалото стечение на избиратели и при небивалото до днешенъ день проливание на кръвъ и полицейски насилия, които на много мѣста подкрѣпи войската. Числото на избититѣ въ тоя день се въскачва на десетки, а на раненитѣ и бититѣ съ стотици. И при тия крайни мѣрки, кабинетътъ на Грековъ — Радославовъ едва спечели едно болшинство отъ десетъ гласа. Едната третя отъ опозиционнитѣ прѣдставители биде касирана още въ началото на извънрѣдната сесия съ извинението, че на княза тия и ония личности били неприятни. Други народни прѣдставители бидоха бити отъ доведенитѣ нарочно въ оградата на народното събрание шайки. Подъ натисъкъта на тия вандалчини се приеха една нощъ договоритѣ за конверсионния 260 милионенъ заемъ и прѣдаване нашитѣ държавни жѣлѣзници въ чужда експлоатация, чрѣзъ които се тури прѣграда на развитието на нашата търговия, страната ни се обвърза въ сумма задължения и изостри финансовата криза, която днесъ отъ дъно е расклавила държавния ни строй. Веднага слѣдъ приемането на тия договори и княза побърза да ги скрѣни съ подписа си въ 2 ч. слѣдъ полунощъ, за да може заробването на България да се постигне съ часове по скоро.

Слѣдъ това почнахъ страданията на българскитѣ граждани. Княза получи 250, 000 лева отъ държавното съкровище, като подаръкъ, и напусна прѣдѣлитѣ на България за цѣли три мѣсеци. А прѣзъ това врѣме Радославовата полиция се набѣсува до насита. Крѣвта на българскитѣ граждани се пролива еднакво, както по градскитѣ избори, така и по ония за допълнителнитѣ избори за народни прѣдставители, станъли на 19-й Септемвр. И княза, който се завърна нѣколко дена само прѣди тия избори останъ така сжщо безучастенъ на хилядитѣ оплаквания, както и по рано.

Крѣвопролитията по послѣднитѣ из-

бори прѣдизвикахъ министерския кризисъ, който се свърши въ полза на българоубийците и кръвниците. Съ тоя актъ княза доказва, че той е солидаренъ напълно съ министра на полицията и одобрява неговата тактика да упостошава, да убива, да пали, да граби. Слѣдъ това и финансовата криза се усили и взема такива крайни размѣри, каквито отъ освобождаването на България не е взимала, слѣдствие отказа на банките да даждътъ уговоренитѣ въ контрактитѣ сумми въ прѣдвиденитѣ срокове.

Прѣзъ I-та сесия либералната партия стъпка всецѣло программата си. Въмѣсто да открие повече болници и урѣди подвижни аптеки, закри 18 отъ съществуващите; въмѣсто да намали данѣния товаръ на земледѣлческото население, удвои го чрѣзъ замѣняване поземелния налогъ съ данѣка десѣтъкъ; въмѣсто да упростотвори данѣчната система и намали всичкитѣ данѣци, увеличи данѣка върху сградитѣ, върху патентитѣ и занятieto съ 15 0/0, а пѣтната повинностъ съ 150 0/0; въмѣсто да урѣди веднѣжъ за винаги чиновническитѣ заплати, направи принудителенъ заемъ отъ послѣднитѣ въ размѣръ на 20, 25 и 30 0/0, които ще имъ повърне съ лихва 8 0/0 слѣдъ двѣ години и пр. И като вънецъ на всичко това послушното и раболѣпно болшинство отъ днешната кървава камара разрѣши да сключи новъ заемъ отъ 25 милиона лева съ 90 0/0 емисия 6 лихва и единъ комисионна съ срокъ за исплащане петъ години и подъ залогъ дохода отъ бандерола на тютюнитѣ, съ което се начева чуждий контролъ надъ нашитѣ финансии.

Прѣдъ спомѣна на тия мерзки дѣла на днешното правителство ние испращаме истекната 1899 година, която бѣ за България най нещастна и посрѣщаме новата 1900 съ надѣждата за по свѣтли и чистити дни за България, и сгромаясването на непоносимия сонаджийски кръвнишки режимъ на българоубийцитѣ.

Заедно съ това пожелаваме на читателитѣ си весело посрѣщане на новата година, добрини, щастие и берекетъ въ всичко и отъ всичко.

Земледѣлческия конгресъ въ г. Плѣвень.

Земледѣлческия конгресъ въ града ни се откри на 28 т. м. при стечението на около 600—700 души делегати отъ цѣла България. Два дена по рано почна да се забѣлзва едно оживлѣние по улицитѣ и кафенетата. Всѣки очакваше откриването на конгреса, за да види какъвъ край ще взематъ работитѣ. Отъ устата на инициаторитѣ се чуваше, че на тоя конгресъ не ще се даде партизански колоритъ и това правѣше още по силно любопитството на мнозина. И трѣбва да си го признаеме, че колкото очакванията бѣхъ голѣми, толкова и разочарованието бѣ по голѣмо. Голѣмия читалищенъ салонъ бѣ пълненъ съ делегати, а галериятѣ прѣпълнени съ слушатели, не само отъ града, нѣ и отъ другадѣ. Всѣки очакваше да чуе нѣщо ново, да бѣде зритель на рѣдъ, слушател на редъ отбрани по съдържание рѣчи и реферати. Още въ първото засѣдание се виде, какъвъ ще е края на тоя конгресъ, който си бѣ поставилъ за задача, толкова ползотворни за земледѣлческото население работи. Партизанския колоритъ блѣснѣ съ първо откриване на конгреса, ако не въ интересъ на другитѣ политически партии, то въ стрѣмленieto на инициаторитѣ отъ кружока на Бѣло-Черковската Земледѣлческа дружина и редакцията на „Земледѣлческа Защита“. По голѣмо порицание заслужаватъ първитѣ, отколкото послѣднитѣ. На 27 вечерта имѣ вечеринка отъ социалистическата група въ града ни, въ която на пръвъ планъ личеше сказката на социалиста Сакъзовъ по земледѣлческия въпросъ. Още слѣдъ свършека е било взето рѣшение да се оскардиатъ инициаторитѣ отъ редакцията на в. „Земледѣлческа Защита“, което систематически се прѣслѣдваше на 28 сутринята, слѣдъ обявяването на конгреса за откритъ. Тукъ излѣзе на лице всичката игра. Между двѣтѣ групи инициатори е било уговорено, слѣдъ обявяване конгреса за откритъ, М. Георгиевъ да държи една вѣтжителна рѣчъ и слѣдъ това да се конституира бюрото. Върху тая точка се е имало прѣдварително пълното съгласие на социалистическата дружина отъ Бѣло-Черкова.

Обаче на дѣло излѣзе обратното. Щомъ се появи М. Георгиевъ, първия потикъ за оскардиането му се поде отъ същата група, която, просто, като зараза, се поде въ унисонъ отъ всички конгресисти. Всичкитѣ усилия на инициаторитѣ отъ редакцията на в. „Земледѣлческа Защита“ се укавахъ безсилни да защитятъ отъ позоръ изложената честъ на Михалаки Георгиевъ. Виковетѣ бѣхъ не само углушителни, нѣ и застрашителни. Послѣднитѣ трѣбваше безропотно да прѣгълнатъ горчивия хапъ. И за малко господари на пол-жението щѣхъ да останатъ първитѣ, ако и послѣднитѣ, отъ „З. Защита“, не бѣхъ могли да отбѣнятъ момента и се възползуватъ отъ случая.

Пристѣпи се къмъ избора на бюро. И тукъ упорство. Конгресиститѣ не искатъ да избиратъ прѣдседателъ, понеже отъ такива прѣдседатели била пропаднала България. Виковетѣ „долу“, „вънъ“ се слушахъ съ часове. Най послѣ постигна се едно съгласие въз основа на всички членове на приврѣмното бюро да даждътъ равни помежду си и подъ редъ да прѣдседателствуватъ. Въ тая врява даде се възможностъ на единъ старецъ да се качи на трибуната да въдворява редъ и да говори бабини деветини почти цѣлъ часъ. Дѣлото бѣше готово почти да рухне. Най сѣтне слѣдъ дълги прѣспирни и обиди нанасяни на инициаторитѣ отъ редакцията на в. „Земледѣлческа Защита“, криво лѣво се конституира приврѣмното бюро, въ което вмѣсто 5 члена, избрахъ се 7, отъ които 3 отъ Бѣло-Черковската социалистическа дружина и 4 отъ инициаторитѣ отъ „З. Защита“. Тая борба за надмощие и завладяване на бойното поле и за избирането на 7 души членове за приврѣмното бюро, трая отъ 9 часа до 11 часа и 5 минути. Въ първото засѣдание можѣ да се прочете само единъ рефератъ отъ учителя при Земледѣлческото училище въ Русе, Малковъ, за отпадна на земедѣлнето у насъ. Въ второто засѣдание се слушахъ същитѣ вряви. Едни не искатъ да имъ се говори по мѣкарството, други по друго. Нѣкои искатъ да се говори само по неспособното положение на земедѣлцитѣ, за да могатъ да биятъ на чувства и блѣснѣжъ като народни доброжелатели. Шумъ, смѣхове, ето съ какво ще можемъ да похвалимъ конгресиститѣ, които, както се види, не сж дошли за ползотворна дѣятелност, а да искажатъ незначитане къмъ редѣтъ, дисциплината. Прѣдседателя бие звѣнеца, моли да се пази тишина, но кой слуша? Прѣдседателствувачитѣ се мѣняватъ не сж въ течението на въпроситѣ, по които се говори. Рѣчитѣ на ораторитѣ приличатъ на обвинителни актове противъ днешния режимъ, който, дѣйствително, не заслужава похвала, а пълно порицание, и носятъ отпечатъкъ на рѣчи, които иматъ мѣстото си на единъ митингъ. Единъ прѣдлага едно, всички рѣкоплѣскажъ, щомъ стане другъ да обори мнѣнието на първия и прѣдложи нови мѣрки, конгресиститѣ и нему рѣкоплѣскажъ. Така се върши, безъ да се обдума нѣщо сериозно и се вземе нѣкакво рѣшение.

Подъ впечатлението на такива незрѣли расъждения, всички, като че се намѣрватъ въ нѣкоя кръчма, надпрѣварватъ се въ многодумство, безъ да се изслушватъ до край. Тукъ говори единъ и прѣди да свърши рѣчъта си, другъ го прѣсича и започва, или съ виковетѣ „долу“ го заставяватъ да млъкне. Нѣкои отъ реферантитѣ се отказахъ да държатъ своитѣ реферати и не се явихъ даже и въ конгреса.

Никакъвъ редъ и въ галериятѣ. Шума, който се вдига тукъ, често заставлява ораторитѣ да замлъкватъ или да молятъ прѣдседателствувачия да приканва слушателитѣ къмъ рѣдъ. Нѣколко лица, нарѣдени на една маса държатъ кратки бѣлѣжки отъ рѣчитѣ на говорящитѣ. И какво ще схванатъ въ тоя хаусъ, гдѣто всѣки говори и никой не довършва? Общо разочарование у всички — и у делегати, и у слушатели.

При вечеръ се прѣсна едно кратко възвание срѣщу домогването на социалистическата Бѣло-Черковска дружина да завладѣе конгреса и да остави членоветѣ ѝ единственнитѣ рѣководители на конгреса. Това възвание отъ 103 души гласи:

„ГОСПОДА КОНГРЕСИСТИ.“

Бѣхте очевидци на озарашната сѣдна разигравана при отварянето на конгреса; видѣхте какъ нѣколко нехрани-майковци подъ булото на социалисти — безбожници усуетихъ правилния и желаемия успѣхъ на земедѣлското дѣло; съгледахте, че тѣзи хора желаятъ да въбѣжъ развратъ между селянитѣ и духовенството съ прѣзрителния си погледъ къмъ свѣщенитѣ, когато дойдохъ да из

вършатъ водосвѣта; узнахте най-сѣтне тѣхнитѣ стрѣмления: да Ви направятъ просяци, вслѣдствие отъ което ще изригне революция — тѣхното единично желание — единичка тѣхна идея — бѣдѣще много скърбно за насъ — земедѣлцитѣ.

Въ Плѣвень сме дошли да раснажемъ болкитѣ на чифийскитѣ си работи, а не да расѣваме революционни идеи спрямо държавнитѣ управници — спрямо държавния глава. Ако Вамъ е мило *отечеството ни*, ако вамъ е милъ *чифчиликъ*, изхвърляйте изъ срѣдата си всички социалисти и настапѣйте свой хора да Ви застъпватъ прѣдъ конгреса, прѣдъ обществото и прѣдъ правителството — само тогава ще намѣрите облекчение, само тогава ще Ви се подобри хала.

Долу социалиститѣ. Да живѣжъ земедѣлцитѣ.

Самия тоя фактъ ще да ни увѣри въ печалната истина, че хубавата идея за земедѣлчески съюзъ не е уздрѣла и не ще постигне начертаната цѣль, а ще убие охотата на земедѣлцитѣ да взематъ, какво и да е участие въ подобни конгреси.

Подъ впечатлението на най-голѣмото разочарование отъ дѣйствието на тоя конгресъ, ние прѣкратаваме своитѣ бѣлѣжки, съ увѣреността, че всичко това, на което бѣхме зрители и слушатели, ще послужи за урокъ на инициаторитѣ.

Виновенъ ли е?

Ние вървахме, че не ще се намѣри челоуѣкъ, който отъ хода на дѣлата на днешното правителство, отъ декларацията на управницитѣ ни, отъ поставянieto за шефъ на кабинета слѣдъ 18 Януарий Д. Грековъ, а отъ 29 Септемврий Т. Иванчева, да не се е убѣдилъ, че княза прокарва на всѣкъдѣ своята воля и че всичко става подъ неговото рѣководство. Проникнѣти отъ това съзнание никога не ни е правило неприятно впечатление твърдѣнието не само на опозиционната преса, нѣ и на гражданетѣ, че всичко зло иде отъ горѣ. Въ това проявление на самоотверженностъ, ние сме съзирали всѣкога стрѣмленieto на цѣлокупний български народъ и на неговата интелигенция да се постави за рѣководителъ на съдбинитѣ на отечеството ни народния суверенитетъ, народната воля, така нагло и безсѣвѣстно тъпкани отъ Стамболова, а днесъ отъ Радославова. Поради това вводната статия на в. „Политически Напрѣдѣкъ“, въ брой 12 ни изненада. Ние знаехме, че тоя вѣстникъ си е задалъ за цѣль да ратува за възвръщанieto у насъ на единъ тиранически режимъ, като оня на Стамболова, и че въ подмилкванията си, тоя органъ иска да конкурира „Балкански Куриеръ“ и „Новъ Вѣкъ“, обаче не вървахме, че неговитѣ инспиратори ще се опълчатъ срѣщу опозиционния печатъ и ще го обвинятъ въ подкопаване отъ основи държавния строй.

Автора на прѣдметната статия се сили да доказва, че българския князь не билъ виновенъ въ прокарването на извѣстнитѣ вече всѣкому дѣговори, чрѣзъ които се наложи на България икономическото робство и се усили финансовата криза и обвинява опозиционната преса въ стрѣмление да прѣдстави княза прѣдъ българския народъ, като источникъ на всичко зло, което е сполѣтѣло страната ни отъ идването му въ България до днесъ. При съществуването на единъ Драконовски законъ за особата, рожба на днешнитѣ управници, разискванията и установяването на факта е работа, свързана съ много неприятности. Обаче, ние ще направимъ единъ малѣкъ прѣгледъ на нѣкои само дѣла, които по конкретно, указватъ на това, което цѣлия опозиционенъ печатъ въ днешне врѣме твърди. И при тоя кратѣкъ обзоръ, когото ще направимъ за да докажемъ на редактора на в. „Напрѣдѣкъ“, че неговитѣ твърдѣния почиватъ на гнила основа, не ще си послужимъ, нито съ личността на редактора му, нито съ онова на неговитѣ сътрудници, както постѣпи редакцията на тоя вѣстникъ по рано при повдиганieto на единъ въпросъ отъ насъ, защото считаме порнографията за достойна на низскитѣ и безчестни натури. Третиранieto на извѣстни въпроси трѣбва да става въз основа на истината и отъ гледна точка значението, което

известни дѣла иматъ въ общия ходъ на държавната функция, а не отъ гледна точка личноститѣ, които изказватъ своитѣ сѣждения по тия въпроси.

Много е лесно да се обвини опозиционния печатъ въ злоумишленостъ, нѣ толкова повече е мъчно да се установи това *de facto*. За това и упрѣкитѣ, които „Политически Напрѣдъкъ“ прави на опозиционния печатъ нѣматъ своя *raison d'etre*. Тая несправѣдливостъ прогледва по осязателно, като се вземе прѣдъ видъ, че отъ десетъ мѣсеца насамъ въ колонитѣ на опозиционната преса сѣ разисквани въпроси съ указание, въ кои отъ тѣхъ личи волята на тоя единъ, комуто сѣ повѣрени сѣдби нитѣ на България съ условие да ги направлява въ пѣтя на прогресса. И извършеното подъ диктовката на тая воля е пълно съ горчиви резултати, които влѣкнѣтъ слѣдъ себе най лошитѣ послѣдствия. И какъ другояче да гледаме на узаконяването на фаталнитѣ дѣловори за конверсионния заемъ и прѣдавания въ чужда експлоатация нашитѣ държавни желѣзници, когато на княза прѣдстоеше да направи сравнение между дѣловоритѣ, сключени отъ правителството на г-на Д-ръ К. Стоилова, и ония, сключени отъ правителството на Грековъ-Радославовъ и приложи по износнитѣ? Цѣлия опозиционенъ печатъ осѣди послѣднитѣ, като най вѣдители за страната, както въ послѣдствие се и установи, и указа на прѣимуществовата, които съдържатъ първитѣ. Противъ дѣловоритѣ на Греково-Радославовото правителство се произнесе и единственното въ страната ни компетентно учреждение — индженерно-архитектурното дружество. Не бѣше ли, слѣдователно, дългъ на нашия князь да проучи еднитѣ и другитѣ дѣловори и прѣдпочте по износнитѣ, като застави своитѣ министри да ги приематъ? Не налагаше ли му се това отъ честта и достойнството на България?

Послѣ идването на княгиня Климентина и князовия братъ и тичанието на тоя послѣдния ту до Виена, ту до София, какво показватъ? Най послѣ ние ще укажеме на официалнитѣ актове, за да се установи по ясно бѣрзната, съ която се утвърдихъ тия дѣловори. За утвърждаването на първитѣ дѣловори, чрѣзъ които се купувахъ чуждитѣ желѣзници въ нашата територия, княза се бави цѣли 14 дна, а утвърждаването послѣднитѣ дѣловори, които се приехъ въ 12 часа прѣзъ нощта, княза ги утвърди въ единъ часа послѣ полунощъ. Значи, чакалъ е само да се прѣкаратъ прѣзъ камарата, за да ги утвърди веднага. Какво друго показва тоя фактъ, ако не заинтересованостъ? Защо при закриването на извънрѣдната сессия въ края на м-цъ Юний, княза нарѣче тия дѣловори спасителни, и че чрѣзъ тѣхъ се давало най-правилното разрѣшение на финансовия въпросъ и кризата? А единъ незаинтересованъ човѣкъ, никога не би си позволилъ да нарѣче едни сдѣлки, чрѣзъ които не само не се постигнѣ правилното разрѣшение на финансовия въпросъ, нѣ се заплете и усложни, *правилно разрѣшение*

Да се критикуватъ известни дѣла, въ които личи явно намѣсата на княза не значи, че съ това се прѣдставлява прѣдъ българския народъ княза, като истинникъ на злото, а, напротивъ, се исправлява въ погрѣшкитѣ, защото и той, като човѣкъ не е непогрѣшимъ. Защо нито единъ отъ министритѣ му не излѣзе въ извънрѣдната сессия на камарата, когато опозицията обвиняваше явно княза, че искалъ кассирането на Ризова, Сакъзова, Славейкова, Н. Цанова и други, да го защити ако тия обвинения не бѣхъ справѣдливи?

Далечъ е не само отъ насъ, нѣ и отъ цѣлия български народъ мисълта, да се създава почвата за единъ 9 Августъ, защото българския народъ имѣ щастieto единъ пѣтъ да испита сладостта на такъвъ единъ прѣвратъ, пѣкъ и нѣма нужда да създава единъ втори Стамболовъ съ желѣзни рѣцѣ и стоманени ноктѣ. Такъвъ единъ прѣвратъ е разсиленъ съ обезлича-

ването на България. И вмѣсто да се сѣе сѣмето на такава една идея, която по нѣкога намира мѣсто въ страницитѣ на официоза „Новъ Отзивъ“, по добръ е да се исправляватъ грѣшкитѣ, като се изваждатъ прѣдъ общественния сѣдъ и се дѣйствува за неповтарянето имъ. И ако опозиционния печатъ стоваря всичката вина отъ грѣшкитѣ на днешнитѣ управници върху личността на княза, това прави, защото днешнитѣ управници не дойдохъ отъ народа, а по довѣрие отъ княза. И слѣдъ като потопихъ въ кръви и сълзи отечеството ни, усигорихъ си едно раболѣпно болшинство, което изпълнява безпрѣкословно всичкитѣ имъ искания.

Да се обвинява опозиционната преса въ това, че тя осѣждала дѣлата на днешнитѣ управници, които княза съ най голѣма готовностъ санкционира, е нахално и безочливо. Нима заслужава упрѣквания опозиционната преса въ това, че води отчаяна барба въ защита на народния суверенитетъ? Нима е за осѣждане сѣщата въ това, че защитава държавнитѣ интереси отъ чужди посегателства? Нима да укажемъ на лошитѣ послѣдствия отъ узаконяването на известни, вѣдители въ всѣко отношение дѣловори, е непатриотично? Нима да се опълчимъ срѣщу похителитѣ на народнитѣ правдини е осѣдително? Защо княза, ако обичаше своитѣ подданици, не се застъпи за тѣхната участъ, когато избирателитѣ, а особено опозиционеритѣ, бѣхъ поставени вънъ отъ законитѣ и шайки отъ най безчестнитѣ елементи ги трѣпнѣхъ като послѣдни твари? Защо той останѣ чуждъ на десеткитѣ хиляди оплаквания, които му се направихъ отъ четиритѣхъ краища на България? Защо той не заповѣда на своя министръ на Вѣтрѣшнитѣ Дѣла да прѣкрати хайката, която бѣше повдигналъ срѣщу опозиционеритѣ, прѣди изборитѣ, въ време на изборитѣ и слѣдъ изборитѣ, а и днесъ? На княза се подадохъ съ десетки хиляди телеграми, съ които му се рисува не положението на българскитѣ граждани въ най мрачни краски; явяваше му се, че шайки отъ бездѣлници, хаймани и всѣкакви нищожества, кръстосватъ градищата, кѣрищата, биятъ и трѣпнѣтъ мирнитѣ граждани, други убиватъ и всичко това става подъ закрилата на властта и той не само останѣ глухъ на тия плачове и ридания, на тия прострѣни рѣцѣ за помощъ, нѣ и съ сѣгрѣто отъ радостъ сърдце тичаше ту въ Пловдивъ, ту въ Виена, догдѣто най послѣ за цѣли три мѣсеца напустнѣхъ прѣдѣлитѣ на България, като задигна и 250, 000 лева грѣшни български пари? Защо най-послѣ благоволи да прѣдаде всецѣло властта въ рѣцѣтѣ на българоубийцитѣ, когато първия му съвѣтникъ Грековъ, съ единъ докладъ до него, му рисува не положението въ най мрачни краски, като му явяваше, че всичко писано отъ опозиционнитѣ вѣстници, че убиването, малтретирането на българскитѣ граждани, палекитѣ, грабежитѣ и арестуването на пострадалитѣ сѣ дѣйствителни факти? Какъ да погледнемъ на тоя фактъ, който истѣква на лице, че всичкитѣ тия дѣяния на неговитѣ министри му сѣхъ угодни и вслѣдствие това ги удостоява съ своето монарше благоволение?

Не, господа, не! Прѣворѣте въ паметта си всичко онова, което сте чели въ опозиционнитѣ вѣстници; прочетѣте онова, което сте писали за допълнителнитѣ избори въ Горнѣ-Орѣховската околия на 19-й Септемврий, гдѣто хора се избихъ; турѣте рѣка на сърдцето си и ни кажете, че, ако княза на България мислеше за своитѣ подданици, ако той не бѣше свързанъ съ своитѣ управници съ, ако той не се радваше отъ истезанията на българскитѣ граждани, които съ сѣкрушено сърдце просѣхъ отъ него милостъ, ако той желаеше доброто на тая България, която го въздигна на царския прѣстолъ, би ли удостоявалъ съ своитѣ благоволения тия, които въцарихъ въ страната ни пълна анархия; тия, които заробихъ икономически България на нѣмскитѣ банки, които като обвързахъ България въ сумма задължения, отказахъ най-послѣ да

испълнитѣ сключенитѣ дѣловори; тия, които потопихъ въ кръви и сълзи цѣлата страна? Ето причинитѣ, които каратъ всички да вѣрватъ, че интереситѣ и прогресса на България сѣхъ чужди за нейния князь, който остави своитѣ съвѣтници да орезиятъ страната, която съ своитѣ срѣдства го храни и поддържа. И не само печата, нѣ и българския народъ, вземѣнъ изцѣло, не само вѣрва, нѣ е и убѣденъ, че всичкитѣ злини и нещастия на отечеството ни идатъ и се санкциониратъ отъ него.

Колкото до припознаването на княза, покрѣстването на прѣстолонаслѣдника, помирението на България съ нейната Освободителка, това сѣхъ дѣла на бившето правителство на г-на Д-ръ К. Стоилова, и никому другиму.

Нека не се забравя, че врѣмената, когато единъ авантюра можеше да управлява съ насилие и тирания, за каквѣто мечтае „Политически Напрѣдъкъ“ се изминѣхъ. И повръщането на такъвъ единъ режимъ би прѣобърналъ всичко на горѣ съ краката, би прѣдизвикалъ непрѣмѣнно чуждо вмѣшательство, защото и българския народъ най-послѣ създрѣ и иска да види да се защита неговата воля, неговитѣ права. Умиротворението на страната е свързано съ вѣстържествуванието на народния суверенитетъ, а не въ олицетворението властта въ една желѣзна рѣка съ стоманени ноктѣ.

Кои сѣхъ шарлатанитѣ.

Както спомѣнахме и въ статията си „едно противарѣние въ думи и дѣла“, помѣстено въ 38-й брой на вѣстника ни, че вмѣсто отговоръ, ние ще получимъ отъ кмета ругатни, това и излѣзе. Въ в. „Бдитель“ е публикувано не опровержение на зададенитѣ отъ насъ 25 въпроса, а прѣдложение да се приемало посрѣдството на една коммисия отъ прѣдставителитѣ на в. в. „Плѣвенски гласъ“, „Бдитель“, „Новъ вѣкъ“, „Народни права“, „България“, „Новъ отзивъ“, „Прѣпорѣкъ“ и „Миръ“, въ расположение на които кметството щѣло да ладе цѣлата архива. Въ самото писмо се спо мѣнува, че редакцията на в. „Плѣвен. гласъ“ била прѣиначавала фактитѣ и искала отъ кметството да потвърди изложеното въ въпроситѣ. Това е цѣла шарлатания. Никдѣ въ статията ни нѣма да срѣщнете подобно искание. За да блѣсне още повече шарлатанството на кмета, ние ще процетираме текстуално нашитѣ искания. Ето ги: „безъ да влизаме въ подробно разбирателство, ние ще се ограничимъ да зададемъ на кметството долнитѣ въпроси, като го напомнимъ да не си струва оглуши, а освѣтли гражданитѣ по тѣхъ“. А на края въ самата статия стои пасажа: „ако кметството не отговори на тия въпроси, ние ще считаме, че циркулирющитѣ слухове сѣхъ вѣрни и ще имъ додемъ гласностъ“. Гдѣ е тукъ нашето настоятелно изискване до кметството да потвърди съдържанието на въпроситѣ, за които спомѣнува кмета въ своето писмо?

Писмото на кмета не съдържа отговора нито на единъ отъ зададенитѣ ни въпроси. Ние не сме вчерашни, не живѣме изъ горитѣ, та да не сме въ течение на дѣлата на общината. Ние знаеме сѣщо, че всичкитѣ домашни работи на общината сѣхъ уформени, защото и окржж. управителъ ги подпомага въ всичко, като сѣхъ мисленикъ; знаеме, че въ смѣткитѣ си, като управницитѣ на Д-во „Нива“, вашитѣ аркадаши, вие сте точни, затова и ние искахме обяснение на причинитѣ, които сѣхъ прѣдизвикали известни ваши дѣла, като направата на каналитѣ, частъ отъ които и днесъ стои още не закрыта, по купуването на парния ваякъ, безъ търга да бжде обявенъ и чрѣзъ единъ два отъ столичнитѣ вѣстници и пр. А. разяснението на тия побудителни причини се съдържатъ въ мотивитѣ, чрѣзъ които се е вземало тия рѣшения. Не е вѣрно, че общината не е длѣжна да дава обяснения за известни свои дѣйствия. Съ задаването на въпроситѣ си ние не искахме никакви биланци, никакви смѣтки, а разяснения. И това направихме прѣдъ видъ циркулирането на разнитѣ версии за злоупотрѣбление.

Писмото на кмета въ случая нищо не

обяснява, То хвърля едно було върху работитѣ и има тенденцията да искара кмета за свѣтецъ, какъвто, въ дѣйствителностъ, не е. Ние питаме и вмѣсто отговоръ получаваме оскръблениа. Това е низка маневра, която може да има оправданието си само въ стрѣмленieto на кметството да прѣкрие съ було дѣлата си и ги скрие отъ обществото.

Ние твърдимъ и сега, и това не е шарлатанство, че кметството направи единъ каналъ съ 50 сантиметра ширина и такава височина въ тая улица, прѣзъ която въ дъждовно врѣме тече силна вода на височина повече отъ половина метръ и 10 метра широчина.

Ние твърдимъ, че помощникъ кмета Н. Габровски отъ три мѣсеца отсъствува отъ града. И това не е клевета, защото въпросниъ е на лѣчение въ Александровската болница въ София. Ние твърдимъ, че общинското управление е отдало на Д-во „Истокъ“ доставката на единъ валякъ за 15,000 зл. лева съ шест мѣсеца срокъ, когато и днесъ има лица, които ще доставятъ същия валякъ за 9000 зл. лева.

Ние твърдимъ, че постиланието съ калдаръмъ улицата, която минава при домоветѣ на Цв. Влаховъ и помощ кмета Н. Габровски, можеше да се направи по послѣ, защото е въ края на града и отъ рѣдко посѣщаванитѣ, и че за първо врѣме трѣбваше да се постѣли съ калдаръмъ улицата, прѣзъ която се про-кара непотрѣбния каналъ.

Ние твърдимъ, че направата на всички канали стана по стопански начинъ, когато имаше възможностъ да се направи чрѣзъ търгъ за по малка сума.

Ние твърдимъ, че кметството поддържа гжѣшничари и имъ исплаща заплати по вѣдомостъ.

Ние твърдимъ, че Гено Тодоровъ не е изпълнявалъ въ общината никаква длъжностъ, а е кисилъ по цѣли дни по механикѣ по сѣръ пазаръ и съ нѣколко други вагабонти е нанесълъ побой на повече отъ 50 души граждани.

Ние твърдимъ, че кметството е допус-нжло на сѣмшленицитѣ си да направятъ съ-брание въ засѣдателната стая на кметството и опрѣдѣлятъ делегатитѣ за конгреса на стам-боловиститѣ.

Ние твърдимъ, че и помощникъ кмета Т. Цвѣтковъ, секретаря на общината, мнозина писари и агенти бѣхж испратени като деле-гати въ конгреса и че общинското управле-ние цѣли 4 дена бѣ затворено, защото нѣма-ше персоналъ.

Ние твърдимъ, че Бърдаритѣ изсѣкоха бранището Чобанъ-Чукуру.

Ние твърдимъ, че общин. управление е купило отъ Марко Карабѣловъ единъ конь за 250 лева и че тоя конь е отъ бракованитѣ военни коне и е купенъ отъ М. Карабѣловъ за 53 лева само.

Ние твърдимъ, че слугинитѣ отъ забавач-ницата не само слугуватъ въ дома на кмета и помощника Т. Цвѣтковъ, нъ и перятъ дрѣ-хитѣ имъ.

Ние твърдимъ, че за направата на моста на сѣръ пазаръ не сж похарчени 1401.75 л., защото всички материалъ, употребенъ за поправката на моста, е старъ и е вземанъ отъ съборената минжлата година, турска джамия и само за парпетитѣ е употребенъ новъ чамовъ материалъ, купенъ отъ дѣскарницата на В. Биволаровъ.

Ние твърдимъ, че търговетѣ за отдаване на прѣдприемачи общинскитѣ доходи, сж до-били много по низки цѣни отъ минжлого-дишнитѣ.

Ние твърдимъ, че по цѣлесобразно е да се постѣли улицата, прѣзъ която се направи канала, съ калдаръмъ и отъ странитѣ се пос-тавѣхж широки улудци, които да могатъ да побиратъ водата и въ дъждовно врѣме, за да не кърти калдарьма, като тече по повърх-ността.

Ние твърдимъ, че кметството купи водо-проводни трѣби, на които цѣната на метръ още никой не знае.

Ние твърдимъ, че инженеръ Смоляновъ на 12 м. м. въ присѣдствieto на Д. Стояновъ, Д-ръ Козаровъ, Коста Михайловъ призна, че направата на моста на сѣръ-пазаръ коштува 750 лева само, а не както е заставенъ да

донесе съ рапорта си подъ № 127 отъ 15 й Декември 1899 год. три дена само по късно.

Откажете, че нищо отъ това не е вѣрно и ние ще признаеме, че сме „пигмеи“ и „шар-латани“, въ противенъ случай, заплюската ще падне върху вашето лице, което е навикнжло. Ний питаме и вмѣсто отговоръ на запитва-нието си получаваме най цинични ругатни. И това било отговоръ. Не, господа, не! Малко срамъ и свѣстъ имайте Вашитѣ гюрлтии въ случая сж заешки топурдии. Ние нѣмаме нищо противъ вашето искание, нъ увѣряваме ви, че и комиссията, която ни прѣдлагате, ще се съгласи съ насъ, че сме имали право да запитаме а и вие да дадете нужнитѣ обяс-нения, не зарадъ насъ, а за гражданетѣ, отъ гърба на които вземате, за да правите канали, да купувате валяци, да плащате на помощни-ци, които съ мѣсеци се лѣкуватъ по болни-цитѣ и пр.

Казваме ви пакъ, че косъма ви не е чистъ. И ако ние не джржехме на располо-жение факти и свѣдения, не бихме задавали никакви въпроси.

Въ заключение искаме да опровергасте че 25-тѣхъ въпроси, които ви за дадохме въ 38 брой на вѣстника си не съдържатъ нито доза отъ истина и че общината и хаберъ нѣма отъ такива прѣдприятия и ние ще бждемъ готови да приемемъ посрѣдството, което ни прѣд-лагате.

ДНЕВНИ НОВИНИ.

— Едно чудно съвпадение. Българският народъ ще почне да гледа съ подозрение вече на идването на майката и братътъ князови въ България. И, дѣйствително, при всѣко тѣхно идване се сключва и по нѣкой заемъ съ нѣмскитѣ банки. Сключването на конверсионния заемъ отъ прави-телството на г-на Д-ръ К. Стоилова не се осъ-ществи, защото по него врѣме не дойдохж бра-тътъ и майката на княза. Заемътъ на Ничовича и Тенева, сключенъ макаръ и при най лоши усло-вия, се прие и санкционира, защото и майката и братътъ на княза бѣхж по това врѣме въ Бъл-гария. А пѣкъ знае се, че князовий братъ тича и до Виена единъ два пкти, догдѣто да се пос-тигне най-правилното разрѣшение на финансовитѣ мжчнотии въ България. И при сегашното тѣхно идване въ София и при тѣхното, може би, уча-стие, е рѣшенъ окончателно въпроса за новия заемъ отъ 25 милиона лева подъ залогъ на дохо-дѣтъ отъ бандеролното право на тютюна. Съ тоя новъ заемъ се започева чуждия финансовъ кон-тролъ надъ нашитѣ приходи. Дано за въ бждще, поне, България не бжде оществлявана съ посѣ-щения отъ тия високи гости, и да нѣма нужда отъ заеми съ банки, съ които е свързана и кня-гина Климентина, а още повече да не се дава-такова правилно разрѣшение на финансовитѣ мжч-нотии, като онова, което се постигнж съ приемане договоритѣ за 260 милионния заемъ и прѣдава-нието въ чужда експлоатация нашитѣ държавни желѣзници.

— На 20 Декемвр. цѣлий министерски съ-вѣтъ е отишелъ въ двореца да поздрави майката и братътъ князови съ новата година (по новъ стилъ). Слѣдъ това се е държалъ министерски съвѣтъ подъ прѣдсѣдателството на княза и се е рѣшило окончателното приемане условията на новия заемъ.

— Официоза „Н. Права“ още не е оповѣ-стилъ условията на новия заемъ, обаче не се иска много трудъ и умѣние да се разбере, че отъ тоя заемъ въ България не ще влѣзатъ нито стотин-ка. Знае се отъ нѣмскитѣ вѣстници, че даването на тоя заемъ е свързано съ исплащанieto на взетий отъ нашето правителство 7 1/2 милиона лева авансъ, 5 милиона за исплащание лихвитѣ на по-прѣдшния заемъ, 3 милиона лева взетитѣ ни на Турция, и 9 1/2 милиона лева взетитѣ а-ванси отъ българската народна Банка. Като се вземе прѣдъ видъ, че тоя заемъ се прави съ е-мисия 90 0/0, лихва 6 0/0 и комиссиона 1 0/0, става явно, че едва ли ще могатъ да се испла-тятъ половината отъ аванситѣ, взети отъ българ-ската народна Банка, защото вмѣсто 25 милиона лева ще се получатъ чисти пари само 22,500,000 лева. Като се спадне лихвата и комиссионната, които влѣзватъ на 7 0/0, оставатъ чисти пари за плащание 20,750,000 лева.

— Плѣвненското мжжко петокласно училище за

8-й Януарий пригатава да даде литературно-музи-кална вечеринка, съ твърдѣ разнообразна програма. Успѣха на концерта, даденъ на 18-й Декември, напълно гарантира добрия успѣхъ и на проектираната вечеринка.

Програмата ще бжде изпълнена отъ:

1. Военна оркестрия.
2. Смѣсенъ хоръ.
3. Свирение на пиано.
4. Мжжски хоръ.
5. Ученически хоръ.

Музиката и хоровата частъ ще бждатъ держи-рани отъ капелмейстора г. А. Мацакъ.

Подробната програма ще бжде послѣ отпечатана.

— Завчера на 29 м. м. отъ София пристиг-наха въ градътъ ни Г. г. Д-ръ С. Даневъ и Ал. Людиковъ, които се установиха въ домътъ на г. Върбеновъ. На 30 сжщия заминаха и двамата за Варна. До гарата бѣха испратени отъ нѣкой тѣхни приятели.

— На землед. конгресъ, който състои на 28 — 30 включително въ града ни, бѣше зель участие и г. Д. Д. Бѣчваровъ, който замина на 31 за София.

— Въ послѣдния брой (40) на четвъртата страница първа колона, има помѣстено въ нашия вѣстникъ едно антрефиле, подъ надсловъ „обръща-ме вниманието и пр.“. Понеже това антре-филе е било помѣстено безъ знанието на главнитѣ ни редактори отъ единъ нашъ сътруднж и не-замѣтно си е пробилъ път и се обнародва, ние считаме за своя длъжностъ да явимъ, че сме да-лечъ отъ мисълта да даваме мѣсто въ вѣстника си на новини, които докачаватъ частния животъ на хора, които не могатъ да бждатъ прѣдметъ на лични нападки въ вѣстника. Ако и да се неспо-мѣнуватъ имена на офицери, ние сме длъжни да искаме извинение за допустнатото антрефиле.

— Нашия събратъ „Бдителъ“, се е явилъ безплатенъ защитникъ на г. Полковника Фикова и А. Директовъ, та въ послѣдния си брой, като спомѣнува за антрефилето помѣстено въ № 39, което правихме, като извлѣчение отъ едно анонимно писмо, не можѣ да не излѣе яда си върху г. До-ковъ, комуто прѣписва авторството. Ние съобща-ваме на г. Бърдаровъ, който пише въ „Бдителъ“, че г. Доковъ не иска и не желае да се занимава съ дертоветѣ на никого, него пакъ се сѣрди, гдѣто не е виканъ въ клуба на военнитѣ, защото и безъ такъвъ може да живѣе. Ако редакторитѣ на „Бди-тель“ се радватъ за това, че днесъ сж подобрѣни тѣзи, които едновременно псуваха, ние сме увѣрени, че не ще бжде далечъ денътъ, когато ще загѣятъ старата си пѣсенъ. Ние знаемъ, че г. До-ковъ е билъ добъръ приятелъ почти съ всички военни, неисключая и г. Полков. Фикова, та нѣма причина днесъ да се занимава съ офицерството, още повече да се зема послѣ за авторъ на антрифелета или статий писани въ единъ вѣстникъ, въ който зематъ участие нѣколко души.

— Г. Мих. Георгиевъ, който бѣше дошелъ на земледѣл. конгресъ и на него така позорно изгоненъ, завчера на 29-й м. м. замина за София съ тренътъ. Замина си същия денъ и г. Христо Георгиевъ, бившъ директоръ на мѣстното землед. училище, който тоже не бѣ допустнатъ да говори, защото билъ *няжесни човѣкъ*.

Г. Д-ръ Геннадиевъ, който бѣше тоже дошелъ да удари нѣщо, като видѣ, че конгресиститѣ сж противъ всичкитѣ, прѣбърза по скоро да избѣга, ако и да бѣше съ цилиндъръ.

— Врѣмето пакъ стана студено, ако и да падна малко снѣгъ, има обаче опасностъ да не измръзнатъ посѣвитѣ.

— Важно. По пощата получихме слѣдующата покана „Извѣстие. На 2-й Януарий 1900 г. въ читалищния салонъ, слѣдъ отпущекъ на църква Нар. прѣдставителъ г. Т. Щирковъ, ще държи рѣчь прѣдъ избирателитѣ си, прѣдъ които ще даде от-четъ върху дѣятелността си въ Нар. събрание“. Ние вѣрваме, че всички които сж давали гласъ за г. Т. Х. Щирковъ ще се притекатъ на поканата му, за да чуятъ за първий пктъ г. Щирковъ, да дава отчетъ, ако и да не е за това длъженъ Остава редъ и за другитѣ прѣдставители.

На 29-й м. м. се гледа дѣлото на прочутитѣ студенти, които бѣхж обрали Плѣвненското ковчеж-ничество и лѣжатъ близо четири години. Резул-тата ще явимъ въ слѣдующия брой.

— Антрефилето помѣстено въ 38 брой на вѣстника ни, по направата на моста, е вмжкнато ед-на неволна печатна погрѣшка, намѣсто да се каже 700 л., прибавено е още една нула, която значител-но увеличава суммата.

Отговоренъ редакторъ: Г. М. Георгиевъ.